

AMARI

A VELKÝ SÚBOJ

Budúcnosť čarodejníkov je v jej rukách

B. B. ALSTON

IKAR

AMARI
A
VELKÝ SÚBOJ

B. B. ALSTON

AMARI

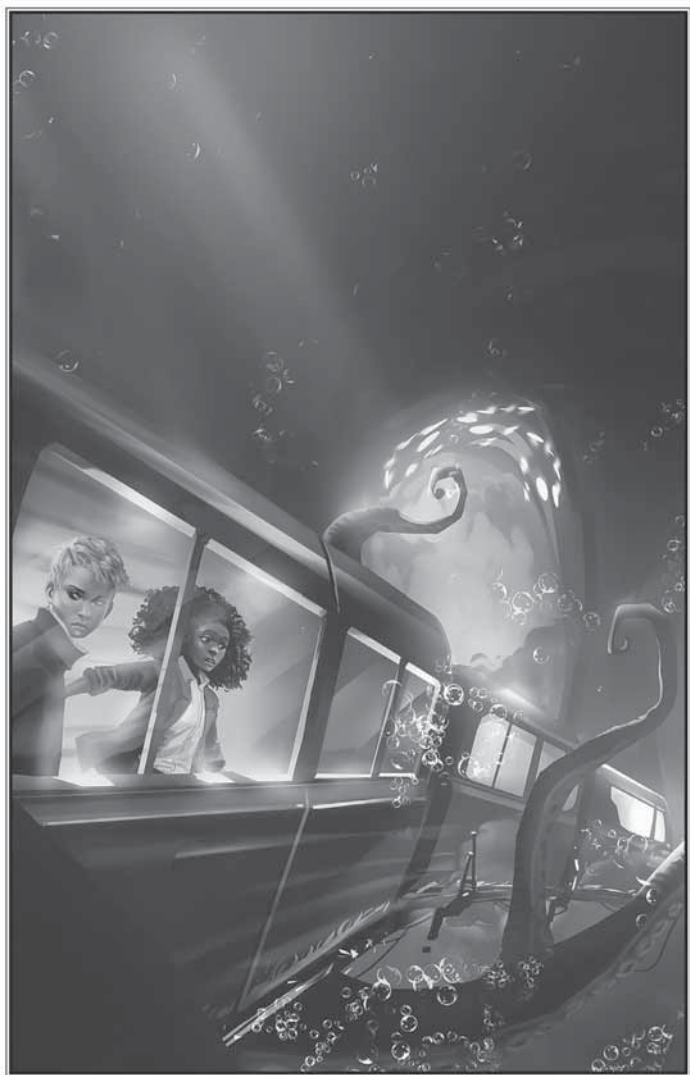
A

VELKÝ SÚBOJ

Preložila Mariana Olšiaková

IKAR

B. B. Alston
AMARI AND THE GREAT GAME

Copyright © 2022 by B. B. Alston
Translation © 2023 by Mariana Olšiaková
Jacket art © 2022 by Godwin Akpan
Jacket design by Lisa Vega and Amy Ryan
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Amari and the Great Game*
(Balzer + Bray, An imprint of HarperCollins Publishers,
New York 2022) preložila Mariana Olšiaková.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2023
ako svoju 2 050. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o, Bratislava.

ISBN 978-80-551-8840-9

*Venujem mame Songe,
ktorá ma naučila, že dokážem čokoľvek.*

ŠPRINTOVALA SOM PO CHODNÍKU OKOLO značkových butikov, luxusných obchodov a nobilej galérie. V centre o niekoľko ulíc ďalej sa rozprestieral kampus Whitmanovej prípravnej akadémie. Sklená hlavná budova sa v rannom slnku ligotala, okolo obrovskej fontány pred vchodom sa otáčal zástup áut a vystupovali z nich decká, ktoré sa, na rozdiel odo mňa, možno dostanú do triedy pred zvoneníím o štvrt na deväť.

Či už prídem neskoro, alebo nie, aj ja by som mala mieriť do školy.

Namiesto toho som zastala pred ošarpaným obchodíkom, ktorý akoby vtisli medzi dve väčšie a oveľa krajšie budovy. Na priečelí som si prečítala vyblednutý nápis *Marcov obchodík s potravinami*.

Kým som chvíľku chytala dych, vytiahla som mobil a znova si vypočula hlasovú správu.

Hlasová správa od Elsie

„Pred vyučkom príď k Marcovi. Výnimočný stav!“

Počas prvého roka som o svojej spolužiačke Elsie Rodriguezovej zistila, ako vie prehádzať. Ak ja poviem, že je to súrne, určite sa stalo čosi veľmi dôležité. U Elsie to neplatí – pre ňu môže naliehavá situácia znamenať, že mešká kuriér s robotickými súčiastkami na jej najnovší vedecký projekt.

Tak či onak, keď ide o najlepších priateľov, človek príde, nech by sa dialo čokoľvek, a to aj keď si pokaží dokonalú dochádzku. Mohla by som dodať, že moja perfektná dochádzka, ktorú mi špatil iba jeden deň, keď bola v januári snehová metelica, by sa uzavrela v piatok.

Vošla som do obchodu. Zvonka vyzerala budova pochybne a zvnútra ešte horšie. Sliedňavé svetlo v obchodíku odhaľovalo iba ošumelé steny, z ktorých kde-tu opadla farba. Mala by to byť večierka, v ktorej predávajú nápoje a čosi pod zub, no všetko, na čo som siahla, bolo už po záruke. Pochybovala som, že tá chladiaca vitrína niekedy fungovala.

Spomenula som, že v obchodíku to zakaždým mierne páchne skazenými vajcami? Naozaj vždy.

Pokrútila som nosom a prešla uličkou so sladkosťami. Obďaleč stál akýsi nešťastník, ktorého ponuka čipsov zjavne vôbec nezaujala. *Pánko, sme na tom rovnako.* Prepchala som sa popri ňom a zamierila k pokladnici.

Za pultom stál mohutný holohlavý chlapík v tričku s nápisom *Svalnatejší vyhráva*. Ako som sa približovala, zaostřil na mňa.

Aj ja som prížmurila oči. Zrazu mu na hlave a na krku vyrastali chumáče krikľavo červenej srsti a z papule mu vytrčali dva zakrivené očné zuby.

Zažmurkala som a znova vyzeral ako človek. To bola výhoda drahších kúziel - dokonca aj moje očné kvapky Čistý zrak fungovali iba niekoľko sekúnd a napokon ich prebilo maskovacie kúzlo. Určite použil nejaké z kolekcie mestských neformálnych kamufláží od Vivi LaBoomovej.

Odkášľala som si a slušne sa spýtala: „Môžem použiť vašu toaletu?“

Prekrížil si mocné ruky cez prsia, premeral si ma pohľadom a zavrčal: „Prečo by som ti to mal dovoliť?“

Zaškerila som sa a prevrátila oči. „No tak, Krpec. Už meškám do školy.“

Krpec pomaly roztiahol pery do úsmevu a hlučne sa zarehlil. „Ani nepozdravíš... Nespýtaš sa, ako sa mám... A hneď by si chcela kľúč.“

„Prosím, prosím, prosím,“ žobronila som.

„Dobre, dobre. Čo by som neurobil pre človeka...“

Naklonila som sa k nemu a prešla do šepotu. „Len aby si vedel, zvyčajne sa takto neoslovujeme.“

Krpec sa poškrabal po bezvlasej hlave a zmätené oči mu na okamih zažiarili nažlto. „Ale prečo? Veď si človek, či nie?“

Prikývla som. „Áno, ale... predpokladáme, že každý, koho stretne, je človek, a tak to netreba hovoriť.“

Dramaticky zvesil plecia. „Toľko vecí si musím pamätať, aby som zapadol do sveta ľudí...“

Povzbudivo som ho potľapkala po ruke. „Neboj sa, to sa naučíš.“

Krpec prikývol a načiahol sa pod pult. Nastavila som dlaň a on mi do nej vložil kľúč od toaliet.

„Ehm, prepáčte...“ Spoza regála s čipsami sa náhle vynoril chlapík, ktorého som si všimla už predtým. „Pred chvíľou som sa pýtal na toalety a povedali ste mi, že sú pokazené.“

Krpec sa zamračil. „Pre vás sú pokazené. Pre ňu nie. Máte s tým problém?!“

Zdalo sa, že chlapík mu chce protirečiť, no keď Krpec zavrčal ako zviera, rozmyslel si to.

„Dávaj si pozor,“ pošepol mi Krpec. „Podľa všetkého je to pozorovateľ.“

Hrýzla som si peru. Pozorovatelia boli presvedčení, že svet je iný, než sa zdá. Verili veľkému celosvetovému sprisahaniu, ktoré utajuje, že nadprirodzené bytosti z mýtov a legiend sú skutočné a tajne žijú medzi ľuďmi.

Táto skupina mala svoje internetové stránky, čtovacie portály a členov po celom svete. Pátrali po dôkazoch, ktorými by presvedčili svet o svojej pravde. Asi preto sa páňko pozorovateľ ponevierať po večierke, ktorá očividne nie je obyčajným obchodom.

Väčšina ľudí považovala pozorovateľov za vyznávačov konšpiračných teórií a nevenovala im žiadnu pozornosť. Ja by som ich však mala brať vážne, lebo nielenže majú pravdu, ale som aj súčasťou Úradu nadprirodzených vecí, ktorý sa zaviazal, že vytúžené dôkazy nikdy nenájdu.

Ako inak, keď som sa obzrela, zistila som, že pozorovateľ zo mňa nespúšťa zrak. Šmátral po vreckách, a keď našiel mobil, mal tú drzosť, že si nás začal nakrúcať.

„Odpútaš jeho pozornosť?“ pošepala som Krpcovi.

Usmial sa a vystúpil spoza pultu. „V tom som dobrý.“ Doširoka roztvoril náruč a skríkol: „Gratulujem vám, pane! Vyhrali ste hlavnú cenu!“

Keď ho Krpec mocnou labou objal okolo pliec a viedol k pultu, zvrátil obočie. „A-ale ja som sa nezapojil do žiadnej súťaže...“

Chudák chlapík zúfalo vykrúcal krk do všetkých strán a hľadal ma pohľadom, no ja som už uličkou medzi sladkosťami mierila dozadu k toaletám.

Ignorovala som veľký nápis *Mimo prevádzky* nalepený na dverách a strčila kľúč do zámky. Ešte raz som sa obzrela, aby som sa uistila, že vzduch je čistý.

Pozorovateľ zagánil na Krpca. „Vravíte, že som vyhral... vedro s mopom?“

„Kvalitné vedro s mopom,“ doplnil Krpec. „Používam ho už dlho a ešte ani raz nepretieklo.“

Pousmiala som sa a potočila guľovou kľučkou.

Skutočný obchod u Marca, ktorý sa skrýval za dverami, nebol iba iný druh obchodu, ale doslova iný svet. Do *Marcovej luxusnej cukrárne* sa dostali iba obyvatelia mesta z nadprirodzenej komunity, preto sa tam nemuseli pretvarovať ani používať maskovacie kúzla. Mali tam najlepšie čarovné pochúťky v Atlante. Podávali Midasove mliečne koktaily, ktoré zafarbia zuby na žiarivo zlato, koláčiky z hviezdneho prachu, čo dodajú pokožke jemný

ligot, a dokonca najlepšiu najhoršiu kávu na svete, ktorá je taká odporná, že človeka hneď dokonale vystrelí na nohy. Len čo som tam vkročila, udrela mi do nosa sladká vôňa a prudko sa mi zdvihla nálada.

Skrčila som sa a opatrne prešmykla popod krídla niekoľkých harpyí. Keď vysoký yeti v čiapke šéfkuchára doslova vyštekol pozdrav spoza pultu, odmávala som mu. „Ahoj, Marco!“ Pri tom rozptýlení som sa však skoro potkla o strašidlo, ktoré zvrážtilo krivý nos, a kým sa odtackalo, šomralo čosi o drzých ľuďoch.

Pri stole som zbadala Elsie s Juliou Farsightovou z úradu, ktorá pre ťažké očné viečka vždy vyzerala, ako by bola ospalá. Poponáhľala som sa k nim.

„Okej,“ začala som a žuchla na stoličku oproti nim, „čo je také dôležité, že sme sa tu museli stretnúť ešte pred vyučkom?“

Elsie sa zamračila. „Nepoužila som slovo *dôležité*.“

„Napísala si mi, že je to súrne.“

„Nie,“ trvala na svojom. „Napísala som, že ide o výnimočný stav.“ Potmehúdsky sa usmiala. „Chápeš? ... že sa stane niečo výnimočné.“

Julia sa zachichotala.

„Els, pre toto prídem o vyznamenanie za vzornú dochádzku. Vieš, ako máme záleží na takýchto veciach. Už si dokonca vybrala, kam ho na stene zavesí.“

„Neboj sa,“ upokojovala ma. „Medveď prinesie otcov rezervný premiestňovač, s ktorým sa dostaneme do školy za sekundu. Stačí, ak nás Ames zbadá v autobuse do Georgijského oceanária a nebude nám to rátať ako absenciu.“

„Premiestňovanie do školy je dovolené?“ spýtala som sa. „Lebo ja som celý rok chodila autobusom.“

„Dovolené je možno prisilné slovo,“ priznala Elsie.

„Pokiaľ viem, je to zakázané...“ dodala Julia spevavým hlasom.

Zamračila som sa. „Už sa neviem dočkať zajtrajšieho začiatku letného výcviku a nepotešilo by ma, keby ma predtým vykopli z úradu.“

Elsie sa iba zaškerila a začala ťukať do mobilu. „Naozaj by si vyhodila niekoho, o kom takto píšu?“ Na inonete, chránenej časti internetu pre nadprirodzený svet, našla články o mne a natrčila mi displej mobilu. „Všetky články sú pozitívne.“

„Píšu o tebe dokonca aj v *Lepších trpaslíkoch a záhradách*,“ poznamenala Julia. „Máme na pozemku trpasličiu kolóniu a okrem kvetov sa s nimi nedá hovoriť prakticky o ničom, takže toto je naozaj veľký úspech. Si v podstate celebrita.“

„Presne tak!“ dodala Elsie. „Len sa rozhliadni.“

Nemusela som sa obzerať, vedela som to. Nadprirodzené bytosti v cukrárni na mňa zízali a ukazovali prstom, odkedy som si sadla. Všimla som si, že niektorí si ma dokonca fotili, a ich fotky určite skončia na Eurghmthilthmsphlthme, skrátene na Eurgu – najpopulárnejšej sociálnej sieti v nadprirodzenom svete.

Aj tak som si vzala Elsin mobil a ťukla na prvý odkaz.

AMARI PETERSOVÁ – DOBRÁ ČARODEJNICA?

Kontroverzná tinedžerka sa v lete vracia na úrad

Čarodejnici sa preslávili dvomi vecami: dosahujú

nadpriemernú úroveň čarodejných schopností a odpradávná patria medzi najväčších svetových zločincov. Napriek tomu chce trinásťročná dievčina dokázať, že čarodejníci nemusia byť zlí. Raz sa jej už podarilo zachrániť planétu, čím si získala priaznivcov po celom svete. Napriek tomu kritici sponchybujú jej pravé úmysly. Čo ďalšie by mohlo toto výnimočné dievča dosiahnuť na strane dobra? Jedno je isté: celý nadprirodzený svet sleduje každý jej krok!

Pri slove *zločincov* som sa zachmúrila. Ani sa nemožno čudovať, že v súvislosti s čarodejníkmi každému v nadprirodzenom svete ako prví zídu na um Noční bratia Vladimir a Moreau. Nielenže začali starovekú vojnu, ale Moreau ju aj prežil a ďalších sedemsto rokov páchal hrozné zločiny, až kým ho minulé leto nezradil jeho zverenec, čarodejník Dylan Van Helsing. Ten, ktorého som považovala za priateľa. Dylan ukradol pre svojho mentora Moreaua mocnú knihu kúziel, napokon naňho zaútočil a nechal si ju pre seba. Chcel, aby som sa stala jeho novou partnerkou, no odmietla som. Bojovali sme proti sebe kúzlami a horko-ťažko som vyhrala.

Aj keď sa to držalo v tajnosti, čo-to uniklo na verejnosť a médiá v nadprirodzenom svete sa začali vypytovať. Úrad napokon zverejnil záznam nášho boja a nadprirodzený svet si pozrel, ako čarodejnica odmietla prejsť na stranu zla. Video sa na inonete okamžite stalo virálnym. Dokonca vznikli mémy, na ktorých som v zbroji a privolávam blesky.

Vrátila som Elsie mobil. „Jedno virálne video ešte nerobí z človeka celebritu.“

Elsie zdvihla obočie. „Videla si, koľko máš sledovateľov?“

Vytiahla som mobil, prihlásila sa na Instagram a ukázala jej svojich dvadsaťtri sledovateľov, z ktorých dvaja so mnou práve sedeli pri stole. „Nie je ich veľa...“

Elsie iba prevrátila oči a položila na stôl mobil. „Vieš, čo tým myslím.“ Otvorila môj profil na Eurgu.

@Amari_Petersová

1,73 milióna sledovateľov

„Nevedela som, že ich máš až toľko,“ prekvapila sa Julia. „Dokonca máš overený účet.“

„Stránka *Podporujem zákaz činnosti čarodějníkov* má dvojnásobok sledovateľov,“ ozval sa mi za chrbtom mrzutý hlas.

No zbohom... Bol to Medved.

Chalan, ktorý dostal prezývku podľa toho, že bol najvyšší žiak v akadémii a poriadny surovec. Bol aj štvrtý člen a jediný ôsmak v MAGI, čo bola skratka pre Magickej klub nadprirodzených. Je to klub pre decká z úradu, ktoré poznajú nadprirodzený svet. Veľa škôl má podobné kluby a niekedy sú dokonca vypísané v sprievodcovi štúdiom. Našťastie, decká mimo úradu nemajú najmenší záujem obetovať voľný čas krúžku, ktorý dostal meno po bujóne... a s varením ani nemal nič spoločné.

„Medved,“ pohrozila mu Julia prstom. „Správaj sa slušne.“

Medveď sa posadil vedľa mňa, no čo najviac sa odtiahol. Aj keď nadprirodzený svet za posledný rok začal tolerovať čarodejníkov, niektorí ma stále budú nenávidieť už len za to, že som čarodejnica, tak ako Noční bratia. Nijako ich nepresvedčím.

„Sme tu všetci,“ zahromžil Medveď. „O čom je toto sprosté stretnutie?“

Elsie ho prebodla pohľadom a trochu sa vyrovnala. „No... iba som vám chcela povedať, že sa mi veľmi páčilo byť vedúcou MAGI vo Whitmanovej akadémii, a napadlo mi, že pred nástupom do výcviku by sme sa mohli ešte raz stretnúť. Niečo pre vás mám!“

Julia nadšene zatlieskala. „Milujem darčeky!“

Dokonca aj Medveďovi to trochu zdvihlo náladu.

Elsin výraz na tvári som dobre poznala - mala niečo za lubom. „Čo si zase vymyslela?“

Elsie mávla Marcovi a k nášmu stolu prileteli štyri taniere. „Objednala som nám veštecké koláčiky. Tie pravé.“

Pred každým z nás zľahka pristál tanier. „Elsie, koláčiky, čo predpovedajú osud, stoja celý majland.“

Elsie prikývla. „Je ťažké vyrobiť ich. Do cesta idú použité čajové lístky z úspešnej predpovede, v miestnosti musí byť magická guľa číslo osem, hviezdy musia byť v správnej konštelácii, ohnisko, na ktorom sa pečú, muselo za posledný rok predpovedať aspoň tri vízie budúcnosti... a to som si zapamätala iba niektoré inštrukcie. Minula som na to všetky peniaze z výhier vo vedeckých súťažiach, no myslím si, že za to stojíte.“

Julia sa usmiala, rozlomila svoj koláčik, vytiahla z ne-

ho papierik a položila ho na stôl. Bol prázdny. Zatvorila oči, čosi zašepkala a kúsok koláčika si vložila do úst.

Zrazu sa na papieriku objavili červené písmenká.

„Čo sa tam píše?“ vyzvedala Elsie.

Julia nám ukázala svoj papierik.

Tráva na opačnom brehu nie je vždy zelenšia.

„Spýtala som sa, či mám prestúpiť do iného oddelenia,“ vysvetlila Julia. „Asi by som mala ostať v oddelení mŕtvych. Keďže som médium, zapadáam tam.“

Pamätám si, že keď sa Julia minulé leto počas uvítacieho ceremoniálu dotkla krištáľovej guľa a získala schopnosť rozprávať sa s duchmi, zatvárala sa, akoby jej to ani vo sne nenapadlo. Lenže krištáľová guľa bola skrátka taká: človek nikdy nevedel, aký talent sa mu zosilní na nadprirodzenú schopnosť. Mohlo to byť niečo do očí bijúce, ako keď sa z mojej mimoriadne vynachádzavej najlepšej kamošky stala geniálna vynálezkyňa, alebo niečo, čo človek vôbec nečakal.

V mojom prípade prebudila krištáľová guľa mágiu, ktorá vo mne driemala celý život. Lenže ľudia by nemali mať magickú moc, kým sa nedostanú do úradu. Na uvítacom ceremoniáli dostane každý člen malú, desaťpercentnú, dávku, vďaka ktorej získa nadprirodzenú schopnosť. Keďže ja som už mágiu mala (dokonca sto-percentnú), zaradili ma medzi čarodejníkov. A tí svojou mocou dokážu zdanlivo nemožné.

Spočiatku to nevyzeralo najlepšie a veľké zvieratá na úrade začali šalieť - niektorí dokonca navrhli, že

by mi mali vymazať pamäť alebo ma strčiť do labáku na pozorovanie. Našťastie, nakoniec mi dali šancu dokázať, že patríam do úradu.

Ako ďalší načal svoj koláčik Medveď. Prečítal si lístok a zvrátil čelo.

Niekedy je človek sám sebe najväčším nepriateľom.

Prekrížil si ruky cez prsia a odvrátil sa od nás. Určite nám neprezradí, čo sa spýtal.

Keď prišiel rad na Elsie, hneď som vedela, aká bude jej otázka. Elsie bola drakolak, no nikdy sa jej celkom nepodarilo premeniť sa. Dopusiaľ iba niekoľkokrát chrľila oheň. Z kníh a od adoptívnej mamy, odborníčky na draky, sa dozvedela iba to, že sa premení, až keď vykoná nejaký veľmi odvážny čin. Keďže bola posledná svojho druhu, vedela som, ako veľmi ju to trápi.

Moja najlepšia kamarátka zatvorila oči a vložila si koláčik do úst. Keď sa na papieriku začali objavovať písmenká, zadržala dych.

Tvoja drina sa vyplatí.

Elsie tak hlasno vykrikla, až sa všetci mykli od ľaku.

„To znamená...“ začala som.

„Asi áno!“ žiarila od radosti. „Možno sa toto leto celkom premením na draka. Konečne! Samozrejme, koláčiky majú pravdu iba v sedemdesiatich percentách prípadov, no teraz sa cítim oveľa lepšie.“

„To je skvelé!“ vykrikla som. „Veľmi sa teším s tebou.“

Bola som na rade. Rozpolila som koláčik. Túžila som po jedinej odpovedi.

Minulé leto som nastúpila do úradu iba preto, aby som zistila, čo sa stalo môjmu nezvestnému bratovi Quintonovi, ktorý tam ako agent niekoľko rokov bojoval proti zločincom z nadprirodzeného sveta. Napokon som ho našla, no ešte predtým naňho Moreau uvalil takú hroznú kliatbu, že sa z nej stále neprebral.

Spočiatku som sa nádejala, že sa mu polepší. Verila som, že čoskoro sa vráti domov ku mne a k mame a všetko sa vráti do starých kolají. Lenže to sa neudialo a každým dňom je čoraz ťažšie udržať si nádej. Uplynulé dva mesiace odkláňači v austrálskom Sydney skúšali na Quintonovi akúsi experimentálnu liečbu, no ani tá nepomohla.

Váhala som, či sa na to spýtať. Čo ak bude odpoveď záporná? Dokážem sa s tým zmieriť?

Vychrlila som to skôr, než ma opustí odvaha. „Preberie sa môj brat z kómy?“

Elsie ma zastavila, aby som si koláčik nevložila do úst. „Prepáč, zabudla som na dve veci. Otázku nemôžeš položiť nahlas. A... ehm... na to, aby to fungovalo, sa musí otázka týkať teba.“

„Aha,“ zamrmlala som. Nevedela som, čo ďalšie sa mám spýtať. Vložila som si koláčik do úst a zamyslela sa. Po chvíli som mykla plecami a spýtala sa: *Mala by som vedieť niečo dôležité?*

Začula som, ako ostatní zalapali po dychu, a prečítala si svoju predpoveď.

Dávaj si pozor na skryté nebezpečenstvá.